

FULL INFORMATIU

Dominiques Anunciata

Província Sant Ramon de Penyafort

full 122 - desembre 2021

Detall tapis del Naixement. Casa Mare, J. Gallés 1888

ÍNDIX

Felicitació Nadalenca	1
Entrega planificació i programació.....	2
Trobada LXXVIII de Capvespre.....	7
Noces d'Or, Gna. Conxita Oferil i Noces d'Argent, Gna. M. Núria.....	10
Cinquanta anys de Vida Religiosa, Gna. Conxita Oferil Miró.....	12
Les meves noces d'Argent, Gna. M ^a Núria Cuéllar Vinaixa....	13
Formació a Filipines novembre 2021.....	14
Celebració de la Castanyada.....	16
II Trobada de germanes joves.....	18
X Trobada Apassionades Predicadores.....	20
Celebració Festa de les Germanes Beates Màrtirs.....	23
Entrevista Gna. Tram. Jornada Mundial del Domund.....	31
Trobada de Pastoral Juvenil Vocacional CONFER.....	33
Trobada Vocacional amb joves. Troba't en el teu temps.....	34
Formació Animadors/es i preanimadors/es.....	36
Trobada exalumnes Elisabets 2021.....	37
Necrologia Gna. Antonia Gil Garcia.....	39
Necrologia Gna. Esperança Muntadas Tañá.....	40
Un caminar que deja huellas. Reconeixement a la Gna. Esperança Muntadas Tañá.....	43
Necrologia Gna. Remei Carné Riu.....	44
Necrologia Gna. M. Teresa Cerqueda Colomé.....	46
Informacions.....	48
Comiat professors jubilats cursos 2019-2020; 2020-2021.....	49
Pujada a Montserrat a peu. Tinc un somni.....	51

FELICITACIÓ NADALENCA

Priora Provincial i Consell

Alina Antonell

BON NADAL!

¡FELIZ NAVIDAD!

MERRY CRHISTMAS!

“Però quan va arribar la plenitud del temps, Déu envià el seu Fill, nascut d'una dona” cf. Ga. 4, 4

Dominiques de l'Anunciata. Província Sant Ramon de Penyafort C/ Elisabets, 19 - Barcelona

*“La Paraula eterna s’ha fet petita,
tan petita com per estar en un pessebre.
S’ha fet nen perquè la Paraula estigui al nostre abast.
Ara la Paraula no només es pot sentir, no només té veu,
sinó que té un rostre que podem veure:*

Jesús de Natzaret”.

Benet XVI (Exhortació Verbum Domini)

Gna. Ma Rosa Masramon i consell

us desitgem un Bon Nadal i un joiós i esperançat 2022

TROBADA PROVINCIAL

LLIURAMENT: PLANIFICACIÓ 2021-2025

PROGRAMACIÓ 2021-2022

El dia 2 d'octubre de 2021 tingué lloc la primera trobada provincial presencial del curs 2021-2022 a Vic. La Gna. Mª Rosa Masramon, Priora provincial, en la carta convocatòria ens deia: amb ganes estareu esperant la convocatòria de la primera trobada provincial per trobar-nos novament i compartir inquietuds.

Quina raó tenia! Moltes vam acudir a la convocatòria manifestant l'alegria de trobar-nos de nou i saludar-nos amb abraçades, algunes amb precaució, altres ja alliberades de la por. També s'hi va fer present la Priora general, Gna. Ana Belén Verísimo acompanyada per la Secretària general Gna. Zoila Morena Flores, ja que passaven visita canònica a la Província.

Iniciàrem la trobada a la sala d'actes on, juntament amb el fulletó de la pregària se'ns va donar una cinta de colors.

L'objectiu delencontre ja el coneixíem: lliurament de la Planificació i de la Programació provincial però estàvem a l'expectativa de com el contingut de les Actes del Capítol Provincial quedaria reflectit en la planificació i programació.

Es començà amb una breu salutació de la Priora provincial, seguidament l'oració inicial. El càntic de les criatures ens va ajudar a donar gràcies a Déu per totes les coses creades, subratllant: *pel germà que tan s'assembla a Vos,.. per la germana amistat que ens fa més humans.* Amb renovada força vam passar al salm del seguiment: *aniré darrera vostre si vos veniu a mi.... ensenyaré a tots que Vos sou llibertat... que Vos sou alegria... cridaré entre els homes la veritat.* La paràbola del gra de mostassa ens evocà a pensar que el regne es construeix amb petites llavors que som nosaltres; en el pàrenostre vam demanar: *vesseu en nosaltres la força del vostre amor, inundeu-nos de pau, ajudeu-nos a rescatar als abandonats i oblidats, ensenyeu-nos a descobrir el valor de cada cosa, a reconèixer que en el caminar vers la vostra llum infinita, estem profundament units a totes les criatures.* La pregària conclusiva pregant per la unitat: *que puguem ser un en la fe, l'amor i el servei, concediu-nos que celebrem també les nostres diferències, que ens alegrem en la diversitat i que compartim la riquesa de les nostres tradicions. Que la nostra reunió ens transformi!* En aquest moment les cintes que prèviament se'ns havien donat, les uníem amb les germanes que teníem més properes. El teatre es va convertir en una xarxa immensa. La imatge ens va portar a pensar que la nostra llavor de mostassa podia arribar a ser un arbre on s'aixopluguessin els ocells.

Una petita pausa i la Gna. Mª Rosa Masramon va ressaltar la presència de la nostra Priora general entre nosaltres i es passà a presentar la planificació, indicà que hi estaven inclosos tots els desafiaments que

contenien les Actes pel quadrienni, que la imatge de la portada simbolitzava “la unió en la diversitat” representada per unes mans entrelaçades que acullen i abracen els mapes de les regions on la Província està present.

La presentació plàstica de la programació fou molt expressiva, un interessant power point recollia els aspectes que es volien ressaltar de cada apartat, presentats per la delegada corresponent. De l'apartat de Vida Consagrada explicita les actituds, valors o llocs fent referència a la fidelitat, a l'experiència de Déu, als consells evangèlics i a la vida fraterna. De l'Educació destaca la comunicació, la informació i l'escola com plataforma i canal privilegiat per a l'evangelització que s'ha de valorar i formar les germanes per tal de poder portar a terme la missió, així mateix com mantenir una actitud oberta a la FEDAC. Interessant també fou l'apartat d'Altres Mediacions, sobretot l'expressió de l'espiritualitat ecològica que ens ha de portar a una conversió ecològica i a un nou estil de vida. Preguntant-nos per què i per qui fer el canvi? Déu és el qui ens demana el canvi i espera de nosaltres que millorem en tots sentits. En el de la Pastoral Vocacional destaca com molt important els desafiaments i propostes per la comunitat, l'equip de pastoral i el de comunicació. En el de Formació s'amplia en les seves propostes, considerant fonamental en tota la vida religiosa. En el de Govern presenta una gran tasca, es ressalta el servei, saber llegir el pas de Déu, discernir, acompanyar i

animar. En el de la Comunicació de béns subratlla sobre tot el testimoni, la solidaritat, l'empatia i la misericòrdia, la justícia, el consum just... un total de 58 diapositives ben suggeridores per contribuir a un mon millor, posant els nostres dons al servei de la missió. S'acaba amb el desig: Endavant! Continuem caminant amb il·lusió!!

Una tasca
important:
DISCENTIR,
ACOMPANYAR
ANIMAR

El matí es va acabar amb la celebració de l'Eucaristia, en l'homilia el P. Claretjà ens va fer sentir la proximitat dels dos fundadors, record del qual ens mou a viure els respectius carismes per al bé dels destinataris i de l'Església. Alimentades amb la Paraula i l'aliment espiritual, vam passar a compartir el dinar, vivenciant una vegada més la pluralitat i la comunió.

A la tarda, la Priora general, Gna. Ana Belén Verísimo va manifestar l'alegria de trobar-se a aquesta Província que conté les empremtes del Pare Coll, de les primeres fundacions i el testimoni de les Gnes. Beates Màrtirs. Mitjançant un muntatge ens va recordar que la "Fundació Anunciata Solidària" és una ONG sense ànim de lucre, que va néixer per la necessitat de gestionar i recolzar la missió que realitzen les Germanes Dominiques de l'Anunciata a l'Àfrica, Amèrica i Àsia. Es coneix amb les sigles FASOL. Assumeix els principis i valors que inspiren el carisma de la congregació i és el Patronat qui analitza i encamina els projectes presentats.

Aquest any per les conseqüències del covid19, l'Anunciata Solidària atenta a les crides de la societat, ha creat un Fons d'Emergència FASOL 2020 per tal d'ajudar a sobreviure algunes famílies i poder sufragar les seves necessitats. Igualment la Gna. Ana Belén va informar dels canvis realitzats en el Patronat de la Fundació, com també de la memòria de l'any i dels diferents projectes que s'han acceptat dels quatre continents.

La trobada es va acabar amb mostres d'agraïment per part de totes les germanes. A les Piores se'ls va fer entrega de la programació, el full informatiu i nous punts de llibre amb frases del Pare Coll.

Acabo amb les paraules que la Gna. Mª Rosa va escriure en la introducció a la Programació: *“se'ns presenta una nova oportunitat de viure el dia a dia amb optimisme i esperança, conscients de la nostra realitat”*. *Endavant! continuem caminant amb il·lusió!*

Gna. Argelina Alvarez

TROBADA LXXVIII DE CAPVESPRE

Dies 9-11 d'octubre 2021

El dia nou d'octubre ens disposàrem a fer el viatge per començar la LXXVIII Trobada de Capvespre, aquesta vegada en els cotxes de les comunitats. Totes vam procurar arribar a dos quarts de dotze (11'30) del matí. Ens va acompanyar Fr. Juan José de León Lastra que ens va presentar els temes de reflexió.

Gombrèn ens rep de nou, després de dos anys sense poder fer la trobada. Algunes germanes falten, però hi ha cares noves “novícies”. També trobem novetats a la comunitat de Gombrèn, germanes que ja havíem vist i cares noves: Marlyse camerunesa i Marlene salvadorenya. Siguin quines siguin les germanes que formen la comunitat, sempre hi brillarà l'afecte de l'acollida que es manifesta en la contínua inquietud per tal que ens sentim a casa.

El que és important és la trobada, el compartir, les salutacions. Veure com el temps passa per les altres, mentre que una segueix sentint-se jove.

En aquesta trobada se'ns convida a reflexionar sobre "l'Espiritualitat i la Teologia de la Creació". Gairebé res! El que s'anomena defensa de la Naturalesa, defensa del Medi Ambient des de l'espiritualitat i des de la teologia.

Tots formem part de la creació, tot ésser humà té la missió de cuidar-la, a la vegada que se'n serveix. Amb la mirada posada en les generacions futures: quina Terra els volem deixar?

Gombrèn és un lloc apropiat per contemplar la creació, per admirar-la, per desitjar que no sigui alterada. I com no preocupar-nos que la bellesa de la natura, l'aire que respirem, el sol que ens acarona, pugui ser gaudit per altres quan nosaltres ja no podem fer!

El diumenge, per acabar, com és tradicional, hi hagué un temps per compartir juntes. Fou un moment distès, en el que vam riure amb els acudits i vivències anecdòtiques de la pròpia vida. Fou el moment adequat per felicitar a la Gna. Dolors Calveras pel seu 90è aniversari que compliria el dia de la Mare de Déu del Pilar, 12 d'octubre. També vam donar les gràcies a la Gna. Josefina Pina per oferir-nos un detall que a totes ens va omplir d'alegria. Amb aquestes lletres rep el nostre agraïment, Gna. Josefina.

El dilluns al matí, ens acompanyà la priora provincial, Gna. M. Rosa Masramon. Li agràim de cor. La seva presència i proximitat ens estimula a seguir endavant amb les trobades del Capvespre.

En aquest ambient d'alegria sorgeix el que ningú esperava, la Gna. Esperança Muntadas, exemple de vida dedicada als més necessitats, que encara estava en ple dinamisme i força malgrat els anys, de manera inesperada ens diuen que va ser portada a Vic, hospitalitzada i hores més tard entregava la seva ànima al Senyor. L'acabament de la trobada el vam viure amb el record de la mort de la germana Esperança, li oferírem l'Eucaristia final. El dissabte havíem ofert l'Eucaristia per Fr. Antonio García i per la Gna. Elvira que havien participat en trobades anteriors.

Finalment donar les GRÀCIES a totes les persones que fan possible la trobada de Capvespre: Fr. Juan José que amb tanta cura prepara els temes i acompanya, amb senzillesa i fent-se proper, a cada una de les Germanes; al Consell provincial, a la Gna. Angèlica que coordina les activitats i procura que tot funcioni, a la comunitat de Gombrèn que amb tant d'afecte ens acull i està pendent que l'estança sigui el més agradable possible. GRÀCIES A TOTS!

GNES. DEL CAPVESPRE

CELEBRACIÓ DE LES NOCES D'OR DE LA GNA. CONXITA OFERIL MIRÓ

I DE LES NOCES D'ARGENT DE LA GNA. M. NÚRIA CUÉLLAR VINAIXA

El dia 18 de setembre de 2021 la comunitat «Sant Francesc Coll» - Vic Residència es va vestir de festa amb motiu de la celebració dels 50 anys de Vida religiosa de la Gna. Conxita Oferil i els 25 anys de la Gna. M. Núria Cuéllar, com a Dominiques de l'Anunciata.

En realitat, la Gna. Conxita li corresponia celebrar-ho el març de 2019, però degut a què acabava d'arribar destinada a la comunitat de Vic-Residència i començà la pandèmia de Covid-19, no s'havia trobat l'ocasió de celebrar-ho. Aquest setembre amb la millora de les condicions sanitàries i al coincidir que la Gna. M. Núria de la mateixa comunitat celebrava els seus 25 anys de Vida religiosa, es va veure oportú de fer una commemoració conjunta.

La festa va consistir en una Eucaristia d'acció de gràcies i després un «piscolabis». L'església de la Casa Mare es va omplir de germanes de les dues comunitats, el Consell provincial i altres germanes i amistats invitades. Per raons de número i de salut les famílies de la Gna. Conxita i de la Gna. M. Núria no hi varen assistir.

Mossèn Miquel Tresserres va presidir la celebració de l'Eucaristia. En la seva homilia va destacar que en tota vida humana hi ha com dos currículums. Un més extern que correspon a les activitats que es van realitzant, en el nostre cas: els llocs on s'ha estat destinades, els càrrecs exercits, etc. I un altre més interior i personal, que per la persona creient és on es desenvolupa la fe, s'experimenten els alts i baixos en la vocació o en la missió, la vida de pregària, la comunitat. Aquest segon currículum el va comparar amb les parets gruixudes dels castells que estan formats per dos rengles de pedra grossa («carreus») i entremig hi ha moltes pedres petites, sorra, que també formen part de la construcció contribuint en la seva solidesa. Tot allò que en el dia a dia fem, pot ajudar en la fermesa de la nostra fe. Ho va relacionar, també, amb la primera lectura de sant Pau als Filipencs on l'apòstol parla que encara no ha assolit la perfecció, però segueix corrent per apoderar-se de Jesucrist, és important seguir en camí. I amb l'Evangeli de l'Anunciació posant de

model Maria, qui es va sentir pertorbada per la salutació de l'Àngel i va manifestar els seus dubtes. La resposta de Déu va ser de no témer perquè no li mancava la seva gràcia i de l'enviament de l'Esperit Sant que la cobriria amb la seva ombra. Maria va respondre amb un «Sí» ben confiat. Mn. Miquel ens va dir que també a nosaltres moltes vegades el Paràclit ens cobreix i ens ajuda a superar les nostres temences i dubtes i que com Maria cal confiar plenament en el Senyor. Va animar-nos a continuar essent fidels a Déu en el servei als nostres germans i germanes.

Després de cantar el «Veni Creator Spiritus», les germanes Conxita i M. Núria renovaren els seus vots i presentaren les ofrenes de la llàntia com a signe del desig de ser llum, la Llum de Crist -el P. Coll deia: «Una llum encén una altra llum»- i el pa i el vi com a símbol de les seves vides plenes d'agraïment. Com a cloenda el cant de l'himne al nostre Fundador.

A continuació es va passar al menjador de la comunitat col·legi on vàrem poder degustar un picolabis en un ambient fraterno i d'alegria. Feia bo de retrobar-se després de tant de temps en què la pandèmia de Covid-19 ha obligat a restar a casa limitant la mobilitat i les activitats pensades.

Donem gràcies al Senyor que sempre ens acompanya amb el seu amor incondicional, que Ell ens concedeixi de ser-li fidel tota la nostra vida.

Volem també agrair a la nostra comunitat de Vic Residència i a la del Col·legi per tots els preparatius i detalls, no escatimant esforços perquè tot sortís bé, com així va ser; a Mn. Tresserres per presidir l'Eucaristia i encoratjar-nos en el seguiment de Jesucrist i a totes les germanes que ens varen acompanyar per compartir la joia i l'amistat.

Gnes. Conxita Oferil i M. Núria Cuéllar

CINQUANTA ANYS DE VIDA CONSAGRADA GNA. CONXITA OFERIL MIRÓ

«Considero desavantatjoses totes les coses per l'excel·lència del coneixement del Crist Jesús, el meu Senyor,...» (Flp 3, 8)

Després de 25 anys de celebrar les noces d'argent que ja tenen el seu quefer arriben les d'or, que són també molt vitals. Va ser un gran goig poder-les celebrar.

Després de dir Sí al Senyor per portar a terme un gran ideal, no és fàcil, però és precís fer un profund discerniment i acció de gràcies de cada dia per haver-me cridat pel meu nom: «Caldrà dir que sí cada dia».

És un ideal ple d'amor i per això que he procurat amb l'ajuda del Senyor i amb la força de l'Esperit guardar l'equilibri entre el Ser i el Fer; sóc per a Déu i sóc per els altres, cal viure l'essencial.

Aquesta celebració m'ha aportat pau, serenor i joia que he pogut compartir amb els germans.

Ha estat un excés d'amor per part del Senyor en relació amb el meu ideal.

Que Déu Pare, Jesucrist, Maria, sant Francesc Coll em segueixin ajudant en aquesta entrega a Déu.

Gna. Conxita Oferil

LES MEVES NOCES D'ARGENT

El 7 de setembre d'aquest any 2021 es complien vint-i-cinc anys de la meva consagració com a Dominica de l'Anunciata. En la meva actual comunitat, Vic Residència, ho celebrarem el 18 de setembre conjuntament amb la Gna. Conxita Oferil que feia les noces d'or. En aquest dia de festa molts sentiments i emocions passàvem pel meu cor i per la meva ment: el meu «Sí» il·lusionat i esperançat en terres rwandeses; les etapes de formació a Manresa i Aluche (Madrid); les germanes que em van ajudar a definir la meva vocació i em varen animar i recolzar; la meva família (especialment vaig recordar el meu pare, al cel sigui!). Tot això una mica matisat pel neguit que la celebració sortís bé: l'Eucaristia amb els cants, ofrenes, renovació de vots i el pisolabis.

Des de la meva primera professió fins a l'actualitat moltes són les experiències viscudes. El Senyor m'ha donat l'oportunitat i la riquesa de compartir la meva fe i esperança al Camerun i Rwanda, d'aprendre dels pobres, de deixar que siguin ells els qui m'evangelitzin. He pogut tastar la diversitat congregacional i procurar viure la unitat i la comunió des d'aquesta realitat complexa. De retorn a Espanya els camins han estat uns altres: de reducció, diferencia generacional, de testimoni lluminós de tantes germanes que em precedeixen. Mai ha mancat l'amor incondicional de Jesucrist fent-me costat, ni tant sols quan no l'he sabut veure!!! Ell sempre hi és. M'ha costat i em costa assumir les meves limitacions; la meva fidelitat i compromís han passat per diferents sotragades i s'han afluixat, però Ell sempre m'ha donat la força per recomençar.

Voldria agrair a tantes persones: família, germanes de Congregació, amigues que m'han donat suport i han confiat en mi i ho segueixen fent!!! He tornat a renovar el meu compromís de seguir fent camí servint a Déu i als meus germans segons el Carisma de Sant Francesc Coll, de viure amb comunitat i solidàriament. Què el Senyor em concedeixi la gràcia de ser-li sempre fidel fins al final de la meva vida!

Gna. M. Núria Cuéllar

APROFUNDINT LES ACTES DEL XIV CAPÍTOL PROVINCIAL

FORMACIÓ PERMANENT A FILIPINES

Del 31 d'octubre al 1 de novembre de 2021, les tres comunitats de Filipines van tenir uns dies de formació permanent. El tema fou l'estudi de les Actes del XIV Capítol Provincial. Per les circumstàncies de la pandèmia aquí a Filipines, la participació fou presencial i virtual. La comunitat Pare Coll de San Carlos hi va participar virtualment, les Gnes. de Calamba van poder viatjar a Cubao, Quezon City i juntament amb les Gnes. d'aquella comunitat ho van fer presencialment.

Els diferents apartats de les Actes del Capítol Provincial foren presentats per les Germanes perpètuas.

El dia 31 en la sessió del matí, la Gna. Milagrosa Palomo va presentar l'apartat de **Vida Consagrada**, els desafiaments i els acords, compartint la seva reflexió. La Gna. Mariela de Villa va completar la reflexió amb l'activitat del "Gràfic de Vida", provocant la revisió de persones consagrades, les germanes compartírem el gràfic de la nostra vida. A la tarda, la Gna. Marta Alicia Rivas presentà l'apartat de **Formació**, emfatitzant la importància de la formació en la nostra vida de Gnes. Dominiques de l'Anunciata, destacant els quatre pilars de l'espiritualitat

dominicana i el que és essencial en la nostra vida de religioses i en la missió que se'ns ha confiat.

El dia 1 de novembre al matí, les germanes de la comunitat Pare Coll de San Carlos van presentar l'apartat de **Vida Apostòlica**. La Gna. Frela Saing presentà la visió general de la Missió Apostòlica de la Congregació en l'Església. La Gna. Joanne Ocal presentà la Missió Educativa. La Gna. Nellie Lamcis l'apartat d'Altres Mediacions Apostòliques i JPI i la Gna. Regina Ramos l'apartat de Pastoral Juvenil Vocacional. També es va presentar una informació gràfica de diferents moments de les germanes en la missió.

A la tarda del dia 1 de novembre, la Gna. Mary Anne De Vera va exposar l'apartat de **Govern** destacant la importància del lideratge en el servei i la participació de totes. Seguidament la Gna. Tresia explicà l'apartat de **Comunicació de béns** comentant els seus desafiaments i acords.

Les jornades de formació permanent foren un èxit, plenes d'aprenentatges que podem aplicar a la nostra vida quotidiana de Germanes Dominiques de l'Anunciata al servei del Regne de Déu, de l'Església i de la societat.

Gna. Frela C. Saing, OP

Ctat. Pare Coll – San Carlos, Filipines

CELEBRACIÓ DE LA CASTANYADA

Comunitats de Vic Casa Mare

Les comunitats de Vic Casa Mare van viure la festa de Tots Sants, amb molta alegria, es va tornar a la tradició de dinar les dues comunitats juntes, suspesa durant la pandèmia. De bon matí van començar els preparatius, decorant les taules i el menjador amb fulles i fruits de tardor, amb murals al·lusius al tema i inclús amb la presència d'una "castanyera molt vistosa".

A l'hora convinguda començaren a aparèixer les convidades, totes molt animoses malgrat les dificultats que per algunes suposaven els trasllats. Ens col·locarem en quatre taules llargues que s'havien preparat per l'ocasió. El dinar va transcorre amablement amb el goig de la companyia i dels aliments, fins que arribà l'hora de les postres típiques de la festa. En una festa com aquesta com hi podia faltar el cant!, així amb l'ajuda de la Gna. M. Àngels Fíguls vam entonar juntes una divertida cançó, amb una lletra acomodada a la circumstància: *"O lai, la, la castanyera, la castanyera. O lai, la, la castanyera se'n va al mercat"*.

Al moment va aparèixer una "veritable" castanyera que ens va donar l'avís següent: no pot marxar ningú sense haver-se fet abans un "PCR" i a més aquest havia de donar un resultat positiu. Amb la conseqüent alarma general va aclarir de quin PCR es tractava: P de *panellets*, C de *castanyes* i R de *ratafia*, amb aquesta explicació ens va deixar més

tranquil·les i la castanyera va continuar amb els seus consells, recomanant-nos un nou PCR, més important encara i que s'ha d'intentar practicar cada dia: P de *paciència*, C de *caritat* i R de *responsabilitat*.

Amb aquest missatge tan adequat pel dia de Tots Sants van aparèixer els moniatos, les castanyes, *els panellets* i el brindis final amb agraïments i bons desitjos compartits. D'una manera ben senzilla, però realitzada amb afecte i viscuda amb molta alegria vam passar la castanyada a la Casa Mare, donant gràcies a Déu per haver pogut recuperar la tradició de celebrar-la juntes en fraternitat.

Gna. Luciana Farfalla

2ª TROBADA GERMANES MÉS JOVES DE PROFESSIÓ

El dia 2 d'octubre després de la trobada de província, les germanes més joves de professió, ens vam reunir per fer la segona trobada de convivència. Per començar les germanes Luciana i Tram de la comunitat de Vic ens convidaren a fer una petita ruta per la ciutat, on vam poder parlar entre nosaltres i seguidament vàrem sopar amb la comunitat.

Tot seguit, davant la imatge del P. Coll tinguérem una estona de pregària, preparada i dirigida per la Gna. Marlyse Sorel amb la introducció: *Comprendre el que Déu ens està dient en aquests temps se'ns fa difícil, veiem la inseguretat de la gent, la por, la desconfiança, la pobresa, les malalties ... Com dones consagrades, hem de tenir un retrobament íntim amb el Déu de la vida, que ens impulsi a respondre amb audàcia i amor a les necessitats de la nostra gent, en la missió que se'ns ha encomanat. Per això, ens unim avui en oració, demanant a Jesús què sigui Ell el nostre guia i company de camí, tenint sempre present que és Ell qui ens ha escollit i ens crida per ser partícips del seu Regne.*

Aquest moment de pregària juntes, va ser profund. Vàrem poder compartir el que ens va interpel·lar el salm i el text de la carta de 2 Cor 9, 6-11. És d'agrair tenir l'oportunitat d'expressar el que Jesús ens vol manifestar davant la imatge del P. Coll, des de l'experiència de cadascuna. És una oportunitat que ens fa créixer i ens anima a continuar endavant com ens diu la segona carta als corintis: "el qui sembla escassament poc podrà recollir, però si sembla bondadosament tindrà bona collita". Es millor donar que rebre. Acabàrem la pregària amb una oració final totes juntes.

L'endemà vam participar en l'Eucaristia a la parròquia del Carme de Vic i tot seguit vam emprendre camí cap a Girona, per començar la ruta visitant alguns llocs significatius de la vida del P. Coll i de l'Anunciata.

Començarem visitant l'escola de Salt, on ens estava esperant la directora i juntament amb la Gna. Luciana i la Gna. Rosa ens anaven explicant la història. La Gna. Rosa ens explicava les seves vivències com alumna de l'escola. Després ens vàrem dirigir al centre de Girona per visitar l'església de Sant Feliu, la Catedral, l'antic convent de Sant Domènec, una part de la Muralla i el museu episcopal. A cada un dels llocs teníem l'explicació que ens donava la Gna. Luciana.

La visita a la comunitat de Girona, Sant Narcís on tinguérem el goig de conèixer les germanes. Amb elles compartírem la taula, ens vam sentir com a casa. La Gna. Rosa Reverter ens ensenyà l'escola. La següent parada va ser l'escola del Pont Major. La Gna. Teresa Soldevila, ens va acompanyar i vàrem poder entrar i veure una altra realitat d'escola i l'estança de les germanes quan hi havia comunitat.

Acabada la ruta per Girona, seguirem cap a Vic, on ens vam acomiadar. D'aquest dia ens en portem, una bona experiència de convivència entre nosaltres i de la comunitat que vàrem tenir el gust de visitar i conviure.

Donem gràcies en primer lloc a Déu per donar-nos aquest dia de convivència, a la Província, a les germanes que l'han preparat. Donem gràcies per la vida, per la nostra vocació, per Sant Francesc Coll, Sant Domènec. Que Maria de l'Anunciació ens acompanyi i ens doni la força necessària per seguir endavant amb l'ajuda de Déu.

Gna. Mª Carmen Alberto

X TROBADA PREDICADORES APASIONADES

25 – 26 DE SETEMBRE DE 2021

A la trobada on line hi van participar 5 germanes de la Província: Marlyse Sorel Nganko, Marlene Guadrón, Mari Alberto, Tram Huynh y Revocata Kanzayire, una d'elles explica el sentit de la trobada.

DOMINQUES D'ESPAÑA

És una trobada especial, considerada jubilar, 10 anys, cada una caminant en la realitat que Déu ens ha confiat i juntes fent camí, des de l'esperit que ens uneix: un carisma i una espiritualitat dominicana, que volem viure amb passió. La realitat actual, per la situació de pandèmia que encara vivim, ha fet que aquesta trobada fos virtual.

La trobada va començar a 2/4 d'11 del matí. L'equip coordinador va saludar i donà la benvinguda convidant a cada germana a presentar-se amb el nom, congregació a la que pertany, lloc de missió, pastoral que realitza i què espera de la trobada. Cada una ens presentàrem amb la il·lusió de viure aquesta trobada, esperant que la propera pugui ser presencial.

Després hi hagué una conferència molt important i interessant, impartida per la Gna. Margaret Mayce OP de la Congregació de la Santa Creu,

coordinadora de la Confederació de Germanes Dominiques Internacionals.

El tema girà al voltant de dues paraules **“VIUDES o PARTERES”** per introduir-nos en la realitat de les nostres congregacions i aprofundir de cara al futur donant una resposta coherent, arriscada, decidida i madurada per realitzar una missió conjunta com dominiques i llançar-nos a fer realitat els nostres somnis.

El tema el centrà en la figura de Maria Magdalena, mostrant-nos una imatge de Maria Magdalena anunciant als deixebles la resurrecció del Senyor i ens convidà a contemplar la imatge, observant els rostres, les postures i les emocions que descobríem en cada un d'ells: dubte, admiració, sorpresa, por, confusió, indiferència, incredulitat, esperança, llum, confiança, il·lusió, fe, entre d'altres i se'ns feia aquesta interpel·lació: avui, quines emocions em venen si em trobés en la situació dels apòstols?

Aquesta imatge de la Magdalena ens portà a comprendre el **per què de la paraula viuda o partera.**

Viuda: plorant la pèrdua de Jesús mentre recordava la seva vida.

Partera: donar llum a una nova manera de ser, inspirada per la vida i l'exemple de Jesús i pel seu esperit vivent entre nosaltres.

Amb aquest exemple de la Magdalena ens adonem que aferrar-nos al passat no ens porta enlloc, és un obstacle per al creixement i per crear alguna cosa nova, Maria Magdalena no va viure aferrada al passat sinó que va viure l'experiència del ressuscitat, fou lliure per deixar que la cosa nova i desconeguda s'apoderés d'ella i el món canviés, **per això ens convidava a ser plenament lliures per poder fer coses noves i madurar el nostre somni, perquè els somnis són possibilitats i la possibilitat és un senyal de Déu.**

La Gna. Margaret Mayce ens va plantejar uns interrogants per tal que reflexionéssim. Recordava el significat dels carismes, Do particular de l'Esperit que inspirà a cada fundador y fundadora, en Sant Domènec, fou la necessitat de la predicació apostòlica renovada; el carisma de l'Orde Dominicana és la santa predicació, arrelada en la veritat de l'amor de Déu per a tothom.

Com a dominiques hem de buscar quelcom nou, col·laboració, no competència.

També va fer unes preguntes per poder reflexionar:

Quines emocions t'evoquen quan consideres el pas a un futur incert? Què necessites deixar per poder avançar? Seràs una viuda o una

partera?, estàs disposada a passar pels dolors de part, fer néixer alguna cosa nova? Estàs disposada a unir els carismes congregacionals per un carisma més ample i expansiu de l'Orde dominicana?

Després ens feia veure la quantitat de germanes Dominiques de vida apostòlica que hi ha: 19.407 germanes, en 147 congregacions distribuïdes en 109 països. Explicà breument la Confederació de Germanes Dominiques Internacionals creada l'any 1995 amb la finalitat de millorar la comunicació i la col·laboració entre totes les germanes dominiques apostòliques del món.

Per acabar el matí vam compartir en grups, dues preguntes que se'ns havia plantejat. Margaret va concloure amb una frase del Mestre Eckhart: **Pren consciència del que hi ha en tu. "Anuncia-ho, pronuncia-ho, fes-ho productiu i que creixi"**.

A la tarda es va iniciar amb un cant: Aquí caminant... en grups petits vam compartir el somni que havíem escollit anteriorment. Dues germanes van explicar la situació difícil i dolorosa de les Illes Canàries per l'erupció del volcà, totes ens hi vam unir en la pregària. Acabarem compartint quelcom significatiu del que s'havia viscut durant l'any.

L'endemà, el diumenge, novament ens tornarem a connectar per seguir amb la trobada en la que compartiríem el que s'havia reflexionat en els grups, una representant va llegir el somni amb les seves forteses, dificultats, esperances i propostes.

Esmentaré alguns somnis

- Formar una comunitat Inter, una missió conjunta des de la nostra identitat, per un temps determinat amb emigrants, famílies vulnerables, joves i nens, en conclusió, tenir una missió conjunta intercongregacional dominicana. Tots els grups coincidien en seguir madurant aquests somnis i per això es va formar un equip animador format per tres germanes.
- També es va formar un equip que prepararà la propera trobada, desitjant fer-la presencial.

Per acabar la reunió la Gna. Margaret Mayce va recitar un salm: **Déu bo i bondadós... la teva crida es sempre antiga i nova i se'ns dona per la vida del món...** Així ens vam acomiadar amb molta il·lusió i confiades de trobar-nos pròximament.

Gna. Marlene Guadrón

CELEBRACIÓ DE LA FESTA DE LES NOSTRES GERMANES BEATES MÀRTIRS

Oferim un recull, que ens han ofert algunes comunitats, de la celebració de la festa de les nostres Germanes Beates Màrtirs el dia 6 de novembre.

GIRONA

La comunitat de Girona Pare Coll, tenia present la celebració en memòria a les germanes Beates Màrtirs. Admirades per la seva heroïcitat, testimoni de vida i fidelitat al Crist. Sens dubte, van refermar la seva condició de religioses i en aquest cas DOMINIQUES DE L'ANUNCIATA.

El moment de la pregària i reflexió, compartíem un mateix sentiment; admiràvem la vida de cadascuna de les germanes, la seva valentia caminant cap el martiri, confortades per la pregària, tot perdonant els seus botxins.

En la pregària es va crear un ambient de silenci respectuós, per entrar lentament a compartir la reflexió sobre les preguntes donades. I ara què ens demana l'Esperit? Quin ha de ser el nostre testimoni avui? Les respostes van ser variades, sortides del cor. A cada circumstància de la vida, l'Esperit s'obre allà on hi troba espai. EL NOSTRE TESTIMONI ha de ser un reflex de l'amor al Crist i als germans.

Ens vam apropar a l'altar per encendre la llumeneta, cadascuna verbalitzava una pregària, reflexió o acció de gràcies.

En el nostre interior ressonava. GRÀCIES PER LES GERMANES MÀRTIRS. Elles ens han posat un llistó molt alt de fidelitat i de donació total tot imitant al CRIST.

NAVARCLES

"Que el Testimoni de les nostres Germanes Màrtirs continuï essent llavor abundant de noves vocacions de Dominiques de l'Anunciata".

GUISSONA

La comunitat de Guissona amb goig va celebrar la festa de les nostres Germanes Beates Màrtirs. Fou de bon matí, en l'oració de les Laudes quan adaptant les orientacions que se'ns va enviar des de Província anàrem recordant la vida de les nostres Germanes, la seva fidelitat i

entrega total, deixant que el seu missatge qüestionés la nostra vida personal i comunitària. Després d'un silenci meditatiu cada germana de la comunitat va encendre una espelma expressant una pregària per ser, també en el dia a dia, testimoni del nostre compromís amb el missatge del Regne. Acabarem la pregària amb el cant: ENTONEMOS HOY UN CANTO...

VIC INFERMERIA

El dia 6 de novembre les germanes de la comunitat de Vic Infermeria ens vam unir a tota la Congregació per a recordar el lliurament incondicional de les nostres germanes Màrtirs i el seu testimoni fins a donar la vida. El seu martiri ens inspira confiança en el Senyor que acompanya les seves filles i infonent-les-hi fortalesa en moments extrems de dolor, inclús d'acceptar el martiri i perdonar a aquells que les executen.

Les tinguérem en compte des de bon matí amb el rés de les Laudes. Al no tenir Eucaristia presencial, vam connectar a través dels mitjans de comunicació amb la celebració de la Beatificació dels tres frares caputxins màrtirs, retransmesa des de la Basílica de Santa Maria de la Seu de Manresa. La tal cerimònia ens va fer revivre la beatificació de les nostres germanes màrtirs.

A la tarda resàrem Vespres amb el material enviat des de Província, amb els cants, els salms, les imatges i les preguntes, vàrem compartir la nostra fe amb peticions i desitjos personals, comunitaris i congregacionals, expressats de manera senzilla i espontània.

Agraïm al Senyor aquests moments que ens proporciona en record de les nostres germanes Màrtirs. "Llavors de fe, testimonis de vida lliurada". Que elles ens ajudin i protegeixin.

MONTCADA I REIXAC

A les nostres Germanes Màrtirs:

Gràcies pel vostre testimoni de fe i fidelitat a Déu.

Gràcies per l'Amor incondicional d'entrega de la vostra vida al Senyor.

Que el vostre llegat sigui un repte, per a nosaltres, a viure amb valentia i coratge la nostra consagració religiosa.

VIC COL·LEGI

La comunitat de la Casa Mare va celebrar la festa de les Germanes Beates Màrtirs prop de la làpida i la urna que conté les relíquies de les Germanes.

Començarem a les Vespres del dia abans amb la pregària que se'ns va proporcionar des de Província.

Fou un moment molt emotiu el compartir el que significava per cada una la beatificació, enumerant tants records: anades al monument a la carretera de Vallvidrera, els preparatius de la Beatificació; vam recordar el moment que a Manresa es va obrir el nínxol per extreure relíquies.

El dissabte en la celebració de l'eucaristia de Màrtirs, el sacerdot s'havia preparat molt bé l'homilia i ens va recordar una

frase significativa de cada una de les nostres germanes, anomenant-les pel seu nom; fou molt emocionant.

Que el record de les nostres germanes Beates Màrtirs ens esperoni a ser fidels testimonis de la nostra vida de consagrades.

CERDANYOLA DEL VALLÈS

"Les nostres germanes van superar la por de perdre la vida per lliurar-la per amor"

BARCELONA ELISABETS

En la festivitat de les nostres germanes Beates Màrtirs la comunitat d'Elisabets vam començar el dia donant gràcies a Déu en l'Eucaristia

a la nostra Capella i a la tarda a la sala de comunitat, ben ambientada, es va fer una pregària vespertina. Després de passar el power: Germanes màrtirs, cada germana va escriure en un full de cartolina en forma de palmera, de què volia ser Testimoni i foren dipositades en un gerro. Entre moltes coses es va dir: de fe i d'esperança, de fidelitat i d'entrega generosa, de disponibilitat total per amor i de la presència de l'amor de Déu... aquestes expressions van ser les més repetides.

I es va acabar cantant: "Entonemos hoy un canto".

VIETNAM

"Ser testimonis de la Fe i de l'Amor"

Degut a les restriccions de la pandèmia Covid-19, les dues comunitats de Vietnam no poguérem celebrar juntes la festa de les nostres Germanes Beates Màrtirs. De totes maneres ens hem sentit unides a totes vosaltres compartint una mateixa pregària.

Que l'exemple de vida de les nostres Germanes ens estimuli i animi a seguir Crist en fidelitat i transmetre la crida de la fe i de l'amor a les persones que ens envolten.

Nuestra Señora del Santo Rosario

San Pedro Almató

SÚRIA

FILIPINES

CUBAO QUEZON CITY

La celebració de la festa de les nostres Germanes Màrtirs la vam començar amb una pregària especial a Laudes en la que vam reflexionar sobre el caràcter de cada una d'elles, la seva santedat i la història de martiri, extret del llibre "Compendi de la Història de la Congregació"; seguidament la celebració de l'Eucarística presidida pel P. Dominic, CS, amb un esmorzar especial preparat per la comunitat. La celebració continuà tot el dia donant gràcies a Déu per la vida i el testimoni de les nostres Germanes.

SAN CARLOS CITY

La celebració principal de la festa de les nostres Gnes. Beates Màrtirs a la comunitat P. Coll de San Carlos va ser al matí amb el rés de les Laudes integrats en l'Eucaristia presidida pel P. Jaime F. Quinto, rector de la Parròquia Sant Joan Pau II. En la homilia, va destacar la importància de la credibilitat i de la fidelitat, qualitats necessàries per viure la nostra vida al servei de Déu i de l'Església.

CALAMBA. NOVICIAT

Aquest any 2021 a conseqüència del Covid19, el dia de la festa de les nostres Germanes Beates Màrtirs no poguérem tenir Eucaristia. Férem tot el possible per celebrar aquest dia amb gran solemnitat i fervor: preparació de la litúrgia, decoració, pregària i, també a la taula. La reflexió sobre la vida i el martiri de les nostres Germanes ens féu sentir fortament motivades en la nostra vocació; hi vam trobar una font de consol a l'hora de pensar en les dificultats i els reptes que la vida religiosa comporta. L'exemple de virtut i d'entrega de les nostres Germanes i la fortalesa de la seva fe son per a nosaltres una font d'inspiració per a seguir amb fidelitat a Jesús fins el final, "fijando los ojos en Cristo y sin mirar atrás". Donem gràcies a Déu pel seu admirable testimoni de vida.

DIADA DEL DOMUND

Entrevista a la nostra germana Tram Huynh

Amb motiu de la jornada del DOMUND la Redacció del Full Dominical de Vic ha demanat una entrevista a la Gna. Tram que publiquem ara en aquest Full.

«**No tinc cap dubte que la missió de l'Església és universal**»

Gna. Tram Huynh Thi Hoang, dominica de l'Anunciata del Pare Coll

La germana Tram Huynh Thi Hoang, nascuda en 1983, és vietnamita, però va viure tretze anys a Filipines, els últims anys a la casa noviciat de Calamba. Allà va estudiar psicologia i convivia amb les germanes de la comunitat. A més, ajudava la parròquia en la catequesi i acompanyava el cor. La comunitat també donava beques a vint-i-cinc nens i ella era l'encarregada.

Des de quan viu a Vic?

Vaig arribar a Vic el novembre de 2019 per estudiar Música i Litúrgia com a formació i també per aprofundir en el carisma de la Congregació de les Dominiques de l'Anunciata, ja que Vic és la nostra Casa Mare.

Com va ser el seu acolliment aquí i a què li ha costat més d'acostumar-se?

La veritat és que la comunitat em va acollir molt bé. Tot i que vinc d'un país de costums i cultures molt diferents: llengua, gastronomia, tradicions, sempre m'han respectat; mai no m'he sentit forastera. També les poques persones amb les quals he pogut atendre (a causa de la pandèmia) han estat molt amables.

Vostè va néixer a Vietnam i ha viscut molts anys a Filipines. Creu que aquí es viu de manera diferent la fe i el missatge de Jesucrist?

Al Vietnam el missatge de Jesús i la Fe són els mateixos, encara que la manera de transmetre'ls és diferent. A Vietnam tenim catequesi a les parròquies, i és com una escola, que comença amb nens de tres anys i continua fins als 18 anys o més. Per rebre la primera comunió i la confirmació, els nens assisteixen a la catequesi tres vegades a la setmana. A Filipines, la catequesi és un curs que s'imparteix a les escoles públiques (només a primària) i a les escoles religioses tota l'escolarització fins a la

universitat. Aquí a les parròquies no sé molt com funciona, perquè vaig arribar en temps de pandèmia, i també per la llengua, encara no he pogut comprometre'm amb la catequesi. Això és el que he vist en la formació de la Fe. La manera de celebrar també és molt diferent, per exemple a la meua parròquia de Vietnam tenim tres cors, i a les festes majors hi ha balls i oracions especials, ofrenes, etc. A les celebracions hi assisteixen molts nens i joves. I això malgrat que al Vietnam l'Església no té plena llibertat, hi ha zones on cal demanar permís al govern per celebrar una missa, o per establir una comunitat religiosa. Les religioses no podem obrir les escoles, només llars d'infants. Tot està molt vigilat pel govern. Però el missatge de Crist crec que, d'una manera o altra, és el mateix: com vivim, com ens ajudem els uns als altres, sense pensar si qui hem d'ajudar és catòlic o no, perquè l'amor de Déu arriba a tothom sense condicions.

Segons les Obres Missionals Pontificies (OMP) hi ha 1.109 territoris de missió al món. Creu que de vegades ens costa entendre que l'Església és universal?

No tinc cap dubte que la missió de l'Església és universal. Crec que les obres de missió no són només aquells territoris indicats per la OMP, perquè cadascun de nosaltres és una font de missió. Aquests 1.109 territoris de missió no són el nombre de missions, sinó els territoris on comença la missió. Però el que, per exemple, les germanes viuen amb aquests vint-i-cinc nens becats és també un lloc de missió, les cases que ajudem a construir per a les famílies pobres en una altra part de Filipines és també un altre lloc de missió, cada ajuda que cada un de nosaltres fa aquí és també part de la missió. Vaig conèixer una senyora al Vietnam que va ajudar silenciosament a la formació i el benestar dels joves, fins i tot acollint-ne alguns a casa seva perquè poguessin estudiar... Era un acte d'amor, una missió que porta l'amor de Jesús. L'Església universal no és tan sols l'Església present en les zones remotes del món, perquè nosaltres mateixos som l'Església: tot acte d'amor que podem realitzar és fer present en el món l'amor de Jesús. És la missió de Jesús qui actua en l'Església.

El lema de la Jornada del Domund d'aquest any és «Explica el que has vist i sentit». Què «explica» vostè?

Us puc explicar moltes experiències: el que he viscut quan estava amb els nens en la catequesi, els ulls oberts dels nens becats i de les seves famílies quan els donava formació, tot i que de vegades em descoratjava perquè al principi no entenia la llengua filipina... però amb els seus somriures, amb el seu amor m'omplien tot el cor i em sostenien. Amor és tot el que podem donar, i amor és el que hem de rebre tota la vida. Per això l'única manera com podem viure és ajudant el món a conèixer que "Déu és amor".

PJV: Un camí integrador”

16 octubre 2021.

El passat dissabte 16 d'octubre va tenir lloc una Jornada formativa *on line* adreçada especialment als Delegats/des de Pastoral Juvenil Vocacional organitzada per CONFER. De l'equip hi vàrem participar tres membres.

El lema de la jornada ja deixava entreveure el motiu de la jornada: *el camí integrador com a clau necessària per a una pastoral actual amb joves i amb força vocacional.*

A les 9.30h del matí vam començar amb la salutació i la pregària inicial. El motiu de la reflexió va ser compartir “Què ens va enganxar de Jesús?” (el seu missatge, el seu carisma, la seva persona...) *Vam acabar amb el cant “Tu m’has seduït Senyor amb la mirada”.* Podíem compartir les nostres aportacions a través del xat del Meet.

A les 10 h el responsable del “Sector Joves” i membre del Consell nacional de Joventut, Francisco José Ramírez Mora, ens va oferir un decàleg clar i senzill sobre la “Pastoral amb els joves avui.”

Va ser el moment de fer grups per expressar les reflexions. Es va fer a través de diferents sales de Meet amb petits grups on tots vam poder aportar i enriquir-nos.

Després d'un breu descans, vam continuar a les 12 h amb Nathalie Becquart, XMCJ, consultora i subsecretària del Sínode de Bisbes, que en francès i amb la traducció simultània ens va parlar sobre el tema “Una pastoral amb joves amb força vocacional”.

A les 16 h començava puntual el bloc **#PJVCONFERcontigo**, vam tornar a reunir-nos per grups per tal de compartir experiències cadascú des de la seva realitat, relacionades amb tot el que havíem escoltat al matí.

A les 17 h continuava el segon bloc **#CONFERsomostodos**, en el que es va tractar sobre les comunicacions de l'Àrea i “*Procés d'enfortiment de la CONFER*”.

Després d'un breu descans, vam acabar compartint “Bones practiques” de PJV.

A les 18.30 h finalitzava una jornada enriquidora per als equips i agents de Pastoral. Es va poder recordar i reflexionar sobre aspectes imprescindibles per a una PJV en els nostres temps, per tal de renovar en comunió l'acció evangelitzadora amb els joves de les nostres institucions.

Marisa Martínez

TROBA'T EN EL TEU TEMPS

El dissabte 23 d'octubre hem tingut la primera trobada PJV de la Província Sant Ramon de Penyaforat a l'escola FEDAC HORTA. Hi han participat set joves i l'equip de PJV de la Província. Amb el lema: "Troba't en el teu temps", hem reflexionat a través d'una dinàmica:

TEMPS POSTPANDEMIA: Quin és el paper dels joves després de la pandèmia? Què has après amb aquesta pandèmia? Què et preocupa?

TEMPS AL GRUP: Què et motiva estar en aquest grup? Què necessites del grup? Què esperes del grup? Què t'apassiona?

TEMPS AL TEU ENTORN: Quines necessitats veus en el teu entorn? Quines oportunitats veus davant les necessitats del teu entorn? Quina resposta donaries?

TEMPS PER DONAR: Quins projectes amb aquest grup t'agradaria engegar? Quines experiències de voluntariat voldries fer? Vols formar part d'un grup de voluntariat?

Hem acabat la reflexió en l'espai Emmaús de l'escola compartint un temps d'oració a través del text:

PETJADES A LA SORRA

Una nit vaig somiar que caminava per la platja amb Déu. Mentre caminàvem, moltes escenes de la meva vida s'anaven projectant a la pantalla del cel. Cada escena que passava notava que unes petjades es dibuixaven a la sorra: unes eren les meves i les altres eren de Déu.

A vegades apareixien dos parells de petjades i a vegades un de sol. Això em va preocupar molt perquè vaig notar que, les escenes que reflectien les etapes més tristes de la meva vida, quan em trobava trist, angoixat i derrotat, només havia un parell de petjades a la sorra. Llavors vaig dir a Déu: «Senyor, Tu em vas prometre que, si et seguia, sempre caminaries al meu costat. Però he notat que en els moments més difícils de la meva vida només havia un parell de petjades a la sorra. Per què, quan més et necessito, no has caminat al meu costat? »

Llavors Ell em va respondre: «Estimat fill, jo t'estimo infinitament i mai no t'abandono en els moments difícils. Quan vas veure a la sorra només un parell de petjades és perquè jo et carregava en els meus braços ».

El matí va passar molt ràpid, doncs es va viure un temps enriquidor, ple de calma, un temps entranyable.

Gna. Rosa Alsina
Delegada de PJV

TROBADA D'ANIMADORS I PREANIMADORS

GRUPS CREC

El dissabte dia 13 de novembre de 2021 es van reunir els animadors/es i preanimadors/es dels Grups CREC de FEDAC a l'escola FEDAC AMILCAR.

La participació fou d'uns 65 animadors/es i preanimadors/es, mestres/es i germanes. Es va començar amb la pregunta: De què parlàveu entre vosaltres pel camí? Lc. 24,17

Entre les moltes aportacions, van remarcar que els Grups CREC els ajudaren a trobar el seu lloc en la societat i en el seu creixement personal. Els ha suposat un camí ple d'experiències que es fa a poc a poc.

En un segon moment, per grups van preparar la propera trobada pels alumnes que participen en aquests grups.

El grup d'animadors/es i preanimadors/es, després de molts mesos s'ha pogut trobar presencialment. Durant la pandèmia, totes les formacions i preparacions s'han fet per videoconferència. Ha estat un gran retrobament.

Equip Dinamitzador dels Grups CREC

TROBADA D'ANTIGUES ALUMNES COL·LEGI MARE DE DÉU DEL ROSER. ELISABETS

Després d'un parèntesi forçat per la pandèmia del coronavirus, el dia 20 de novembre de 2021, a 2/4 de 6 de la tarda (17,30 h), es retrobaven les Antigues Alumnes del col·legi "Mare del Roser" d'Elisabets, per celebrar juntes l'Eucaristia "d'Acció de Gràcies" que, any rere any, i aquest ja en fa 72, han celebrat al final de l'Any Litúrgic, festa de Crist, Rei de tot el món, dia en que l'Església ens convida a solemnitzar la reialesa de Jesucrist.

L'Eucaristia va ser presidida per Mn. Manel, un sacerdot guineà, senzill i proper que semblava les hagués conegut des de sempre. A la homilia va elogiar la constància i la fidelitat d'aquesta trobada anual, que malgrat les dificultats de salut i de moviment, no han impedit retrobar-se, perquè la il·lusió que les acompanya és gran, ho descobreix en la mirada i en la comunicació.

Sempre recorden i comenten amb estimació i agraïment, tot allò que les Germanes, les seves professores, els van transmetre i que no han anat mai enrere en aquests coneixements, sinó endavant, perquè quan més gran un es fa, més s'adquireix l'autèntica saviesa que confirma que només hi ha una cosa essencial a la vida: **estimar i fer el bé**, i això no és qüestió ni d'edat ni de temps, perquè encara que amb cabells blanc i mans tremoloses, sempre es pot fer. És una etapa d'acció de gràcies per tot allò que gratuïtament s'ha rebut. És l'etapa de la confiança que no es camina cap el buit, sinó que encara es pot enriquir els altres amb l'experiència adquirida amb el pas del temps.

Aquest any degut a les recomanacions sanitàries i actuant amb prudència, es va suprimir el clàssic pica-pica. Només es va celebrar la missa recordant les companyes i familiars que durant aquest any ens han precedit a la casa del Pare. Fèiem memòria d'una manera especial i pregàvem per la Sra. Montserrat Puig, presidenta de l'Associació i gran impulsora d'aquestes trobades.

I vull acabar amb les mateixes paraules que escrivien elles al final de la carta convocatòria.

"Que la Mare de Déu del Roser i Sant Francesc Coll, omplin de pau, d'il·lusió i d'esperança les nostres vides".

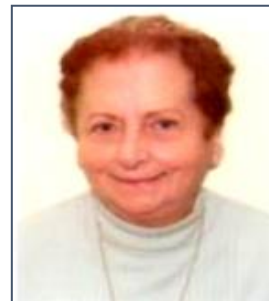
Gna. Pilar Bosoms

NECROLOGIES

GNA. ANTÒNIA (ANTONIETA) GIL GARCIA

Fem la necrologia de la Gna. Antonieta Gil García utilitzant part de les dades que ella mateixa ens va proporcionar fa uns anys. A aquestes dades se n'hi han afegit d'altres o bé alguns matisos, quan ho hem vist necessari, respectant el contingut base, doncs segons va expressar en algunes ocasions no li agradaven les necrologies convencionals, que normalment fem. Encara que ja no està entre nosaltres per poder manifestar-se, si que es manté el seu record i les seves principals idees que oferim a continuació.

Començaré dient que vaig arribar al món el 2 de juliol de 1930, a la població de Baena, província de Córdoba. Era la segona filla del matrimoni format per en Manel Gil i la Rosa García, que tingueren quatre fills pel següent ordre: Felisa, Antonia, Àngel i Manel, el petit, que s'ordenà sacerdot.

Essent jo molt joveneta vaig passar a treballar amb una família de Pineda de Mar, allà vaig conèixer a les Dominiques de l'Anunciata i el dia 5 de setembre de 1954 entrava al postulatat a Barcelona Sant Andreu; el 7 de març de 1955 iniciava el noviciat a Vic, on vaig professar el 16 de març de 1956. A Vic també hi vaig fer la meva consagració definitiva al Senyor el 1962.

Després d'haver professat vaig tenir un breu període de formació i em varen destinar a la comunitat de Súrria. També he tingut altres destins: Sant Feliu de Codines, Begues, Canet de Mar, Barcelona -Sant Andreu, Amílcar y Elisabets-, Girona y finalment la comunitat de Vic Residència, on hi arribava el 4 de juny de 2017 bastant limitada per portar a terme les tasques que tant m'havien agradat: l'ensenyament, l'organització de biblioteques, la cura de les plantes, algunes manualitats.

Amb una mirada retrospectiva puc dir que em vaig trobar molt bé en totes les comunitats i escoles en les que he estat exercint la docència o bé organitzant i classificant el material bibliogràfic del centre. Però no tot ha estat un camí de roses. Situacions personals, de desequilibri emocional i de malaltia, a vegades ens han dificultat les relacions fraternes i han estat un focus de manca d'entesa en la relació personal i comunitària, malgrat això m'he sentit feliç i la pregària sempre ha estat la força que m'ha mantingut en l'entrega a Déu, a les Germanes i germans en general. I així vull morir per poder dir a totes les persones que he conegut i als alumnes: «El Senyor està sempre a prop de vosaltres, per ajudar-vos, així ho crec, perquè Ell no ens deixa mai».

Demano perdó per la manca de delicadesa o pel malestar que he pogut causar en la relació amb les germanes o amb qualsevol altra persona o per les meves

actuacions. No era aquesta la meva intenció. Puc dir-vos a tots i a totes que no guardo cap rancor a ningú.

Abans de finalitzar aquest breu relat de la meua vida, vull dedicar un record agraït i afectuós pels meus pares, els meus germans i tota la família, molts d'ells ja a la casa del Pare. He estimat molt al meu nebot Francesc i la seva esposa Rosario, a la meua neboda Montserrat i el seu marit Vicenç, així com els fills i filles d'ambdues parelles i a la meua cunyada Carme. Malgrat viure separats, ens estimàvem ens comunicàvem i sempre els he tingut molt presents. Ells també m'han manifestat el seu afecte i comprensió.

Fins aquí algunes de les idees expressades per la germana Antonieta, adaptades a les circumstàncies. Afegim ara alguns detalls del seu desenllaç.

La nostra germana portava uns quants anys delicada de salut amb brots de recaigudes freqüents amb tractaments mèdics prolongats o esporàdics, especialment pel dolor d'esquena, estat d'ànim, i d'altres. Darrerament presentava també certa dificultat en la mobilitat, però ningú preveia un desenllaç tan ràpid. El dia 25 de setembre, mentre esmorzava a la seva habitació, va patir un ictus que li va afectar tot un costat, al que se li va afegir una broncoaspiració. Atesa d'urgències a domicili i a l'Hospital General de Vic, no veieren possibilitats de recuperació, per això l'endemà l'enviaren a casa amb cures paliatives. Fins el moment del seu traspàs va ser atesa a la comunitat acompanyada de les germanes, el personal geriàtric i, en moltes estones, per la família més directa a la que agraïm la delicadesa i l'afecte manifestat en tot moment vers la seva tia, la nostra germana Antonieta.

El dia 30 de setembre de 2021, als 91 anys d'edat i 65 de vida religiosa, entregava la seva ànima al Senyor, al que li demanem assereni el seu cor, li faci gaudir de la seva pau i l'ompli del seu amor.

Gna. Antonieta, reposa en pau!

GNA. ESPERANÇA MUNTADAS TAÑÁ

La germana Esperança Muntadas Tañá va néixer el 31 de juliol de 1927 a "Can Sarreta", una masia molt propera a la ciutat de Vic, en el si d'una família d'11 fills, dos d'ells nois i nou noies. Els seus pares, Jaume i Josefa, de vivència profundament cristiana i molt devots de la Verge del Roser, inculcaren als seus fills i filles els valors cristians, ja des de la seva infantesa. Fruit d'això varen ser tres de les seves filles que professaren com a religioses en la nostra Congregació: Mercè, Josefa i Esperança. La nostra

germana sempre afirmava que els seus pares estaven molt contents de poder entregar las seves filles a Déu i a la Verge.

El contacte amb les Dominiques de l'Anunciata el va tenir la nostra germana Esperança des dels dos anys en que ingressà en el parvulari del col·legi Pare Coll de Vic, on assistien també les seves germanes, donant-se alguns cursos de coincidència en que alhora hi assistien set germanes. Va romandre en el centre fins acabar batxillerat, després a Girona hi va cursar magisteri. Durant aquest període estava interna a la residència de les Dominiques d'aquesta ciutat.

Ingressà a la Congregació, a Vic Casa Mare, el 6 de març de 1950, iniciant el noviciat el 7 de setembre del mateix any, feu el primers vots com a Dominica de l'Anunciata el 8 de setembre de 1951 a Vic, i la seva consagració definitiva al Senyor amb la professió perpètua el 1957, ja destinada a Xile on es dedicà a la docència i a la pastoral. L'any 1961 torna a Catalunya y es assignada a la comunitat de Manresa, fins l'any 1963, impartint classes i exercint de responsable de les internes. Finalitzada aquesta breu estada a Espanya es destinada a Pucalpa (Perú) i després a la comunitat de Bella Italia (Uruguai). El 1972 torna a Espanya, per un breu descans i inicia una nova etapa missionera. El seu nou destí és a les comunitats d'Àfrica. El juny de 1973 arriba a terres ruandeses i se li encarrega la direcció de l'Escola Llar de Muyanza; tasca a realitzar, segons ella, amb poca preparació prèvia, però amb un gran desig d'ajudar a totes les joves que es formaven allà. Són anys d'esforç per millorar la preparació de la dona a fi que pogués desenvolupar les tasques de la llar, la cura dels fills i millorar la qualitat de vida, en general. Restarà en aquesta comunitat fins el juny de 1989. En aquesta data se la destina a la comunitat de Ruli on treballarà en el parvulari i exercirà d'ecònoma.

El 1994 davant els greus incidents que pateix la població de Ruanda, amb enfrontaments a mort entre diferents ètnies, els superiors consideren que és millor treure les germanes de la zona i a la germana Esperança se l'envià de nou a Amèrica del Sud, concretament a Perú. Allí torna a posar-se de manifest el seu sentit humanitari i solidari. A través de la pastoral hospitalària es bolcà en el més desfavorits, lluitant i demanant recursos a persones de bona voluntat amb l'objectiu de dignificar la vida de molts nens i nenes, alguns d'ells necessitats de rehabilitació. Tenia una preocupació especial pels nens afamats i desnodruts. Quan podia també ajudava a construir cases prefabricades perquè els que arribaven de la muntanya o de la selva tinguessin al menys aixopluc.

Amb les famílies tenia un tracte amable i senzill i les atenia sempre que la demanaven. Elles agraiïen molt la seva visita. Es bolcava per ajudar en situacions de greus malalties i pobresa. Es sentia feliç d'ajudar a grans i petits, tots hi cabien en el seu cor. Per a ella no demanava res, però per ajudar als més pobres tenia una fortalesa i un convenciment especial i moltes eren les persones que col·laboraven econòmicament en els seus projectes humanitaris.

L'any 2014 torna a Catalunya per sotmetre's a una intervenció quirúrgica. Recuperada de la mateixa, els superiors no veieren convenient que tornés a Perú, doncs no ho aconsellava ni l'edat ni el seu estat general de salut, el cor començava a donar-li problemes. La germana Esperança ho sent molt no tornar-hi. Els seus nous destins foren Prats de Lluçanès i al tancar-se aquesta comunitat se l'envià a la Residència de Vic.

Persona molt amant de la lectura, sempre procurava tenir nous llibres per llegir, encara que els darrers temps les dificultats visuals augmentaren i hagué de disminuir una mica aquesta afició.

Manifestava un gran afecte per la seva llarga família, expressada especialment en els darrers anys cap a les seves germanes i nebots. Quan estava a Catalunya li agradava de poder participar en els esdeveniments familiars i visitar-los. També conreava l'amistat i mantenia l'estimació a les persones amb les qui havia col·laborat en les seves estades a Àfrica i Amèrica, o l'havien ajudat econòmicament en els projectes. A algunes les sentia com de la família i per la seva part elles l'havien acollit en les seves llars, en moltes ocasions.

Sentia una devoció i una estimació especial pel nostre estimat fundador, Sant Francesc Coll. Estant a la Casa Mare no passava dia sense anar a saludar-lo des del cor i fer una pregària abans d'anar-se'n a dormir. També era molt devota de la Verge a qui encomanava les necessitats dels altres i les pròpies. La seva confiança en la voluntat de Déu es va posar de manifest en molts dels esdeveniments, no sempre fàcils, que va haver d'assumir al llarg de la seva vida. En les darreres hores de la seva existència, quan el metge la informà de la gravetat del seu estat, va saber posar-se en mans del Senyor i que es complís la seva voluntat. En les darreres hores de vida s'encomanava al Senyor i a la Verge recitant jaculatòries.

La matinada del 10 d'octubre, estant amb el grup Capvespre a Gombren, es trobà malament; unes germanes l'acompanyaren a la seva comunitat a Vic i amb un fort dolor abdominal que presentava la portàrem a l'Hospital General de Vic, allí li detectaren una necrosi intestinal, en procés terminal, agreujada per una insuficiència cardíaca que desaconsellava una possible intervenció quirúrgica; només quedava aplicar-li tractaments pal·liatius per calmar el dolor. Cap a l'una de la matinada del dia 11 d'octubre del 2021, el Senyor li sortí de nou al seuencontre per portar-la a la casa de Déu Pare. La germana Esperança tenia 94 anys d'edat i 70 de vida religiosa, tots ells viscuts en plenitud d'entrega als altres. En el seu cor segur que portava les moltes obres de misericòrdia realitzades en la seva vida, i inclús totes aquelles que no va poder realitzar per limitacions d'edat i salut. Que des de la seva nova realitat la nostra germana pregui per tantes persones que ajudà i la van ajudar. I dipositi també en les mans bondadoses del Pare les necessitats del nostre món.

Gna. Esperança, descansa en Pau y prega per nosaltres!

UN CAMINAR QUE DEJA HUELLAS

Porque tuve hambre y me disteis de comer, tuve sed y me disteis de beber, fui forastero y me hospedasteis, estuve desnudo y me vestisteis, enfermo y me visitasteis (Mt. 25,46).

Hoy, una vez más elevamos a nuestro Padre Dios un agradecimiento por la vida de la hermana Esperanza Muntadas, entregada plenamente al servicio de los más desfavorecidos, “por los de al lado”, como diría el Papa Francisco.

Y es que la vida de la hermana Esperanza fue ese vivir para los otros Cristos con los cuales se encontraba a diario en su caminar por los Cerros de Villa Hermosa (el Agustino), como también en las salas del hospital Hipolito Hunanue (Lima-Perú).

En ella estaba arraigado profundamente el convencimiento de “gastar la vida” cada día, aún con sus limitaciones físicas muchas veces... Allí estaba ella subiendo y bajando los cerros a visitar a sus enfermos.

Agradezco el haber compartido una misión común, acompañar a tantas familias con niños y jóvenes con discapacidad. Era incansable hasta encontrar una atención para un niño minusválido y en proporcionar mejor calidad de vida, acompañando a sus familias.

¡Cuántas veces compartía sus alegrías! cuando uno de estos pequeños lograba caminar o balbucear algunas palabras..., y qué decir de las veces que se entristecía y lloraba como Jesús cuando encontraba alguno de estos niños en situaciones precarias o algunos que ya se habían ido al Cielo.

Dejó huella siempre en muchos corazones por su testimonio y su entrega... con su estilo propio de austeridad, nada para ella, todo para los más pobres.

VIVIÓ LAS OBRAS DE MISERICORDIA plenamente. No solo atender a los enfermos, sino también “enterrar a los muertos”. En varias oportunidades lo hizo: cuando algunos enfermos que visitaba en el hospital fallecían y no tenían familia cercana... allí estaba ella.

GRACIAS, Hermana Esperanza, para ti no hubo fronteras, buscaste las periferias. Seguro ahora ya estás en las manos del Padre Dios compartiendo con Nuestro Padre Domingo de Guzmán su legado de misericordia y estarás gozando con nuestro querido Padre Coll, contándole que fuiste allí, “a las poblaciones grandes y pequeñas”, donde hacía falta el pan de la Palabra, pero sobre todo el pan de reconocer al otro como criatura de Dios.

Hna. Oriana Román Hormazábal.
Comunidad de La Serena, Chile.

GNA. REMEI CARNÉ RIU

La germana Remei Carné Riu va néixer el 22 de març de 1924 a Ivars d'Urgell (Lleida), va rebre el baptisme el 30 de març de 1924 a la parròquia de Sant Andreu de la Seu d'Urgell. Els seus pares foren en Ramon, de professió paleta i la seva mare la Maria, mestressa de casa que a més de la Remei el Senyor els va beneir amb un altre fill. Gran part de la seva infantesa va transcórrer en un ambient rural.

Des de molt joveneta va sentir la crida de Déu i va ingressar a la Congregació de les Dominiques de l'Anunciata a Vic el dia 24 de març de 1944. Va fer la primera professió a Vic Casa Mare el 1945 i la perpètua el 1951.

El seu primer destí va ser Balsareny el 1954 on hi restà uns set anys donant classes a Primària. Després d'un temps destinada a Sant Vicenç de Castellet passà a Juneda on hi va restar uns dotze anys. A Artesa de Segre hi va estar uns cinc anys donant classe a Primària i EGB. El 1985 va demanar permís per tenir cura dels seus pares i hi va romandre uns deu anys. Durant aquest temps anava de tant en tant a la comunitat

perquè sentia la necessitat de la vivència comunitària i no volia perdre el seu amor a la Congregació, a la qual sempre s'hi va sentir unida. Estant a casa dels seus pares gaudia molt de la visita d'algunes germanes i era molt generosa. Reincorporada de nou a la Congregació va estar destinada provisionalment a Lleida Acollida, més tard a Manresa carrer de Fonollar, on durant tres anys es va dedicar a treballs domèstics era molt feliç ajudant al menjador amb els nens petits, els que atenia amb gran delicadesa i estimació. Novament destinada a Lleida Acollida, on hi va romandre uns cinc anys, i des de l'any 2012 passà els últims anys de la seva vida a la comunitat de Navarcles.

La Gna. Remei era molt riallera, el seu riure contagiava a les germanes; si bé el seu caràcter era fort. Era molt complidora de les seves obligacions, no es queixava mai. Molt atenta amb les germanes i li agradava obsequiar-les en dies determinats amb un bon dinar que s'esmenava a preparar-lo amb molt de gust. Es feia palesa la seva disponibilitat i generositat.

Tenia molta paciència amb els infants i estava sempre disposada a ajudar-los en les seves dificultats. Sabia transmetre als alumnes els coneixements de les matèries que impartia i ells quedaven satisfets amb les seves explicacions. Tenia gran interès en fer visites a les persones necessitades i, sempre que se li demanava un favor per visitar un malalt, ho feia amb joia i gran desinterès.

Sempre tenia una paraula de consol per als altres. Era una persona molt propera i sabia mantenir les amistats que se li oferien. Aquesta amistat encara dura en algunes senyores de Juneda i d'Artesa de Segre. Era molt entregada i servicial. Ajudava les germanes de manera silenciosa quan es trobaven en alguna necessitat. Era molt devota de Sant Domènec, de la Mare de Déu del Remei i de Sant Francesc Coll. Cal fer constar que sempre demanava dominics per la formació de les germanes. Passava moltes estones a la capella fent pregària. Li agradava "l'escola del silenci", tenia gran amistat amb el P. Moratiel OP i sempre procurava fer els Exercicis Espirituals que ell donava.

Els nou anys viscuts a Navarcles ha donat sempre testimoni d'una vida consagrada en fidelitat a la seva vocació. Degut a la situació viscuda, la seva actitud ha estat sempre d'agraïment a les germanes i persones que han tingut cura d'ella.

Algunes de les seves cuidadores fan constar el seu caràcter rialler i la capacitat de transmetre i contagiar alegria a tothom, encara que constaten que alguna vegada feia ús del seu propi temperament.

Remarquen que sempre la recordaran amb molta estimació a través dels seus ulls blaus.

La Gna. Remei ens deixà silenciosament per anar a trobar-se amb el Pare el dia 18 d'octubre de 2021.

GNA. Mª TERESA CERQUEDA COLOMÉ

La Gna. Mª Teresa Cerqueda Colomé va néixer a Casibrós, província de Lleida, el dia 28 d'abril de 1937. El seu pare Jacint era agricultor i la seva mare Josefina, mestressa de casa. Varen ser tres germanes que van gaudir vivint en un ambient rural, on ella era molt feliç.

La Gna. Mª Teresa va entrar a la Congregació de les Dominiques de l'Anunciata a Vic el dia 5 de setembre de 1956. La seva primera professió va ser a Vic el 8 de març de 1958 i la perpètua també a Vic el 8 de març de 1964.

Va exercir de professora de 3er i 4t de Primària a Sant Pol de Mar. També va estar destinada a Taradell, Caldes d'Estrac, Amer, Ripollet, essent en tots els col·legis professora de Preescolar. Se li confià una altra missió a Menorca dedicant-se a la pastoral sanitària. Després se li va demanar anar a Anglès on va dedicar molt del seu temps a visitar malalts, fent-los companyia i portant-los la comunió. Assignada a Salt continuà anant diàriament a Anglès per seguir exercint la missió que tenia encomanada.

Era una gran persona en tots els àmbits de la seva vida, tant com a educadora dels infants, als que tractava amb molta delicadesa i estimació, com en la relació i tracte amb els pares de família i persones de l'escola i del poble. Era molt valorada pels professors, i sempre disposada a ajudar i a suplir la manca d'algun d'ells quan era necessari. També participava en les activitats de la parròquia: catequesi, pregàries.

Va ser molt important la seva estança a l'hospital de Maó on visitava, acompanyava i ajudava als malalts i a les seves famílies amb paraules i gestos d'apropament i consol.

Formava part del grup de la Fraternitat dels malalts. Es trobaven per fer pregària i compartir la Paraula de Déu i ajudar-se en el que calia per seguir fent camí.

Tenia gran empatia amb les persones que patien i que ho passaven malament. Sempre tenia paraules de consol que elles agraïen amb un “Gràcies Germana”

La Gna. Mª Teresa era una persona senzilla, amable i molt entregada, de poques paraules però molt propera i estimada per les persones amb les que vivia. Molt sofrida, mai es queixava de res encara que tingués mal. Acceptava les coses de bon grat i donava importància a allò que realment en tenia.

A l'agost de 2014 se l'assignà a la comunitat de Navarcles. En entrar a la comunitat les seves primeres paraules varen ser: “Aquí vinc per ajudar”. Malgrat tot, la seva situació no li va permetre portar a terme els seus desitjos. Passava estones a la capella, era molt piadosa i constant en la meditació diària i el rís de les Hores. També era molt devota de la Mare de Déu.

Estimava molt la seva família i era estimada per ella. Molt sovint la venien a veure i sempre s'interessaven pel seu estat de salut.

Quan ja les forces anaven desgastant el seu cos, des de la seva cadira de rodes intentava correspondre amb la mirada tot el que se li comunicava. T'agafava fortament la mà perquè romanguessis al seu costat. Cal fer notar la pau i serenor que desprenia i, encara que tingués mal, no es queixava mai i suportava el dolor en silenci i amor vers les persones que tenien cura d'ella.

Després d'uns dies d'agonia, viscuts també amb pau i serenor, el Senyor la vingué a buscar el dia 19 de novembre de 2021 per gaudir eternament de la seva bondat i misericòrdia.

Reposi en Pau.

***Senyor, dels vostres fills feu memòria,
d'aquells que hem estimat en la terra;
doneu-los la claror de la glòria,
la pau i vida eterna en vostre amor.***

INFORMACIONS

Familiars difunts:

La germana de la Gna. Pilar Martínez Escudero de la comunitat de Sta. Coloma de Gramenet;

El germà de la Gna. Nellie Lamcis Pakia de la comunitat de San Carlos City (Filipines).

Preguem per tal que el Senyor els hagi acollit en el seu Regne de Llum i de Pau i gaudeixin per sempre de la seva presència, i als seus familiars els doni el seu consol i esperança. Reposin en Pau.

Equip de Comunicació:

El Consell provincial ha constituït un equip de comunicació amb les germanes següents:

Gna. M. Rosa Alsina

Gna. M. Àngels Fíguls

Gna. Montserrat Font

Gna. Cristine Caliguiran

Gna. Nguyen Thi Nga (Maria)

Gna. Nguyen Thi Anh Nguyet (Teresa)

Equip de Pastoral:

El Consell provincial ha ampliat l'equip de pastoral de la Província amb les dues coordinadores de les comunitats d'Àsia:

Gna. Regina Ramos Manaoat (coordinadora a Filipines)

Gna Tran Thi Hong Thach (Maria) (coordinadora a Vietnam)

COMIAT ALS EDUCADORS JUBILATS CURSOS 2019-20 i 2020-21

La jubilació és un moment de la vida on els somnis continuen ben presents, i des de les escoles FEDAC volem que els educadors que comencen aquesta nova etapa hi continuïn creient. Per això, el dijous dia 9 de setembre vam celebrar un emotiu acte d'agraïment i comiat a totes les educadores i educadors que han desenvolupat la seva trajectòria professional a les nostres escoles i que s'han jubilat en els darrers cursos 2019-20 i 2020-21.

La Sra. Roser Batlle, pedagoga i divulgadora de la metodologia Aprenentatge-Servei (APS), que implementem a les escoles FEDAC, va apadrinar la celebració. En el seu parlament, ens va recordar el valor tan important dels educadors veterans que, amb la seva empatia, fan aflorar el talent de tantes i tantes persones, ja siguin dels alumnes com dels docents més joves.

En representació dels educadors homenatjats, van pujar a l'escenari la Gna. Montserrat Font, membre del patronat FEDAC des de la fundació el 2009 i fins la seva jubilació aquest any, i també Rosa Gómez, que durant 43 anys ha estat docent a l'escola FEDAC Amílcar. Elles van dedicar unes emotives paraules als educadors jubilats agraïnt la seva dedicació a

l'educació, a més de posar en valor els sentiments de pertànyer a una institució com la FEDAC.

El toc artístic el van oferir la mestra i il·lustradora Sílvia Morilla i l'artista Jèssica Ayala, amb una creació conjunta de poesia i il·lustració.

Com a colofó de l'acte, la Gna. Maria Montserrat Sala, actual presidenta del patronat FEDAC, i el Sr. Modest Jou, director general de FEDAC, van lliurar als educadors jubilats d'un present com a mostra d'agraïment a la seva dedicació.

Des d'aquí, donem també moltes gràcies als educadors veterans per la seva entrega i #passióeducar al llarg de tots aquests anys, i els desitgem una nova etapa llarga i plena de vitalitat per seguir creient en els somnis i fer-los realitat!

TINC UN SOMNI...

Caminant al Monestir de Montserrat

Els alumnes de 3er d'ESO dels col·legis FEDAC van realitzar la tradicional Pujada a peu a Montserrat.

El dia 14 d'octubre, 600 alumnes de 3er d'ESO i uns cinquanta professors es concentraren a l'escola FEDAC Monistrol per començar la XV pujada a Montserrat.

A 2/4 de 10 del matí (9'30) el pati de FEDAC Monistrol a poc a poc es va anar omplint d'alumnes dels diferents col·legis. Arribaven amb ganes de començar a caminar i de conèixer altres joves, encara que la vergonya era bastant poderosa.

El camí es va iniciar a les 10. Començaren el camí agrupats per escoles, però a pocs metres, els joves començaren a iniciar converses amb els de les altres escoles. Descobriren que entre ells tenien coses en comú: els esports, les sèries, anècdotes, gaudir de la natura... ompliren el camí de converses.

A l'arribar a Montserrat reien, s'abraçaven, descansaven entre converses i música... havien aconseguit el seu propòsit. I com cloenda d'aquest moment del repte aconseguit, escrivien els seus somnis, amb el fragment tan conegut del discurs de Martin Luther King "Tinc un somni..." lema de la trobada.

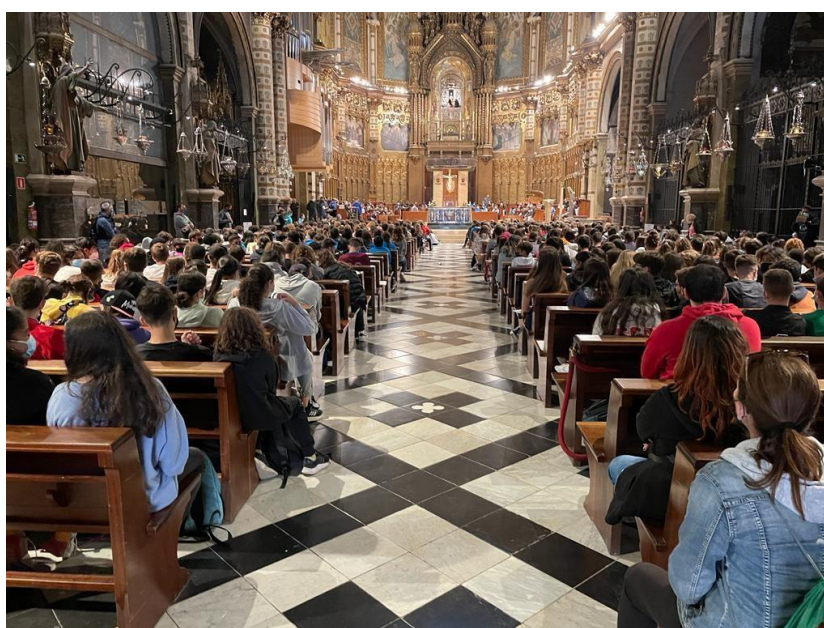
El principi del dia els grups estaven molt marcats, fruit de la timidesa i del desconeixement, a l'hora del dinar ja havien vençut tota timidesa.

A 2/4 de 3 (14'30), tots, nois i noies i professors anaren a la Basílica a donar gràcies a la Mare de Déu amb una oració. Fórem ben acollits pels monjos de Montserrat. En aquesta trobada ens va acompanyar la Priora General, la germana Ana Belén Verísimo, i la germana Zoila M. Flores, Secretària General.

Vam acabar la jornada a 2/4 de 4 (15'30) de la tarda, formant un castell, símbol de la unitat dels col·legis, integrat per un noi o noia de cada escola, mentre cantàvem el cant Llibertat de Nil Moliner.

L'hora dels adéus juntament amb l'intercanvi de telèfons i instragram, va posar fi a la trobada plena de comunió i d'alegria.

DOMINIQUES DE L'ANUNCIATA

Província Sant Ramon de Penyafort
Casa Provincial. C/ Elisabets, 19 -08001 BARCELONA
www.anunciata.cat